

Arrest

nr. 195 802 van 28 november 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Ghanese nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Asanti-etnie. U bent geboren op (...) in Mampong teng, waar u opgroeide. U hielp uw moeder bij de verkoop van voedingswaren op de markt in Kumasi.

In 2010 benadert een zekere N. (...) u. Hij vraagt u of u voor hem wilt werken als spion. Als test dient u een aannemer te bespioneren die ervan verdacht wordt bouwmaterialen achterover te drukken. U onderzoekt eveneens een school van Seventh Day Adventist Church die schoolboeken zouden verkopen terwijl deze eigenlijk gratis verdeeld moeten worden.

Nadat u N. (...) de nodige bewijzen kan tonen, brengt hij u eind 2011 in contact met de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas. U ontmoet Anas een maal zeer kort. N. (...) blijft de tussenpersoon en u heeft later geen contact meer met Anas. U dient voor Anas en N. (...) een weeshuis in de stad Kumasi te onderzoeken en een magistraat. U helpt eveneens met een onderzoek naar verkiezingsfraude in 2012. U wordt zelf bespioneerd en aangevallen in 2013 nadat een foto van u als spion voor de journalist Anas de ronde doet. U besluit naar Nyame Bekyere te gaan en duikt daar onder. U verkoopt er thee aan mijnwerkers om in uw onderhoud te voorzien. Eind 2016 heeft u ruzie met een van uw klanten omdat hij u niet wil betalen. Hij vertelt dat hij weet dat u er ondergedoken bent en denkt er veilig te zijn. Uw familie vertelt u eveneens dat zij bedreigd worden na de verkiezingsnederlaag van de regeringspartij National Democratic Congress. U besluit het land te verlaten en vraagt een reisvisum aan op de Griekse ambassade in Nigeria. De Griekse ambassade kent u een visum toe voor kortverblijf. In mei 2017 reist u met een vliegtuig vanaf de luchthaven in Accra naar Istanboel. U reist via Griekenland en Duitsland naar België. U wordt op 23 augustus 2017 door de politie te Antwerpen gearresteerd en vraagt op 15 september 2017 asiel aan.

In het kader van uw asielaanvraag legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u bij een controle door de Antwerpse politie, op 23 augustus 2017, de identiteit van P. T. (...), X te Accra, opgaf (administratief verslag vreemdelingencontrole, p. 2). Deze identiteit werd onderbouwd met een lidkaart van de kiescommissie en een Ghanees paspoort op naam van P. T. (...) (informatie in administratieve dossier). Pas wanneer u een asielaanvraag indient, verklaart u dat uw naam R. A. (...) is (verklaring DVZ, p. 4). Tijdens het gehoor voor het CGVS verklaart u dat u voor u gearresteerd werd uw identiteit wou verbergen en daarom (de naam van) Patricia gebruikte (gehoorverslag CGVS, p. 3). U verklaart verder dat u in deze (asiel)procedure uw echte identiteit wel wilt gebruiken. U trachtte op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden over uw identiteit. Door deze vaststelling komt uw algehele geloofwaardigheid reeds op de helling te staan.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u eigenlijk geen asielaanvraag wilt indienen in België. Bij aanvang van het gehoor verklaart u immers dat u asiel zou willen aanvragen in Griekenland (gehoorverslag CGVS, p. 2). Gevraagd waarom u liever in Griekenland asiel wilt aanvragen, verklaart u daar gewoond te hebben. Later tijdens het gehoor komt u hierop terug, u verklaart nl. dat als u in België niet geholpen kan worden, dat u bidt teruggestuurd te worden naar Griekenland (gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u in Griekenland asiel aangevraagd heeft, antwoordt u ontkennend. Later tijdens het gehoor blijkt nochtans dat u twee maanden in Griekenland geweest bent voor u naar België kwam op 23 augustus 2017 (gehoorverslag CGVS, p. 22), wat u ruim de tijd gaf om in Griekenland asiel aan te vragen indien u dat werkelijk wou doen. Men kan redelijkerwijze verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, al het mogelijke zal doen om zo snel mogelijk bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar hij aankomt en zich wenst te vestigen. Het feit dat u zolang heeft gewacht om u op internationale bescherming te beroepen, vormt op zich een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in grote mate kan worden gerelativeerd.

U verklaart voor het CGVS dat u Ghana verlaten heeft omdat u gespioneerd heeft voor de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas (gehoorverslag CGVS, p. 7-8).

Opgemerkt dient te worden dat u tijdens het gehoor meerdere malen zeer emotioneel uit de hoek komt en psychische problemen tracht aan te tonen. U verklaart bv. dat u eraan denkt alles te beëindigen, omdat u de gesloten atmosfeer (van het opvangcentrum) niet graag heeft en dat u daardoor niet 'levendig' kan denken (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Een gesloten opvangcentrum is inderdaad geen bemoedigende omgeving. U tracht echter mentale problemen aan te tonen, zonder dat u dit met een medisch attest kan aantonen. Uit het gehoor blijkt dat u wel over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, er werden immers regelmatig pauzes ingelast opdat u uw emoties onder controle kon krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 8 + p. 16), zelf verklaarde u eveneens meerdere keren dat het gehoor verdergezet kon worden (gehoorverslag CGVS, p. 15 + 16 + 20). Bovendien kan van u, die verklaart gespioneerd te hebben voor een journalist, verwacht worden dat u kan werken onder druk en u over uw werkzaamheden kan vertellen tijdens een gehoor i.k.v. uw asielprocedure.

U verklaart voor het CGVS dat u door N. (...), een tussenpersoon, aangesproken werd en dat u, voor u wist dat u voor de journalist Anas werkte, een onderzoek deed naar een lokale aannemer (gehoorverslag CGVS, p. 9).

Gevraagd naar de naam van het aannemersbedrijf, verklaart u de naam van de aannemer niet te kunnen noemen, maar dat ze in uw buurt aan de wegen werkten. Later nogmaals gevraagd naar de naam van het bedrijf, verklaart u nogmaals het niet meer te weten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd wat er later gebeurde met het bedrijf, verklaart u gezien te hebben dat het contract aan iemand anders gegeven werd. Gevraagd of u verder niet weet wat er met het bedrijf gebeurde, verklaart u het niet te weten. U legt zeer oppervlakkige verklaringen af over uw eerste spionageopdracht, waardoor u het niet aannemelijk kan maken een aannemersbedrijf bespioneerd te hebben voor N. (...). Gevraagd wanneer u Anas ontmoet heeft, verklaart u dat u hem rond de jaarwisseling van 2011-2012 ontmoet heeft (gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd of u Anas ontmoette voor of na uw opdracht in het weeshuis, verklaart u hem eerder nooit ontmoet te hebben en dat u wist dat u voor hem werkte nadat u daar geweest bent (gehoorverslag CGVS, p. 17). Echter, eerder tijdens het gehoor verklaarde u dat het onderzoek in het Kumasi Children's Home het eerste onderzoek was nadat u Anas ontmoet heeft (gehoorverslag CGVS, p. 13). Later tijdens het gehoor gevraagd hoe lang nadat u Anas ontmoet had het onderzoek naar de rechter was, verklaart u echter dat u Anas niet ontmoet had voor u naar het dorp (van de rechter) ging (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gevraagd wanneer u Anas dan ontmoet heeft, verklaart u de eed twee keer gedaan te hebben, de eerste keer toen u N. (...) ontmoette en nadat u Anas ontmoet heeft (gehoorverslag CGVS, p. 22). U kan zich het tijdsinterval echter niet meer herinneren. Gevraagd of u Anas dan na het onderzoek naar de rechter ontmoet heeft, verklaart u het niet meer te weten. Het is niet aannemelijk dat u verklaart dat uw leven in gevaar is omdat u voor de journalist Anas gewerkt heeft, maar dat u de enige ontmoeting die u met Anas had, niet eenduidig in de tijd kan plaatsen.

U gevraagd waar de school gelegen is die u voor N. (...) onderzocht, weet u aanvankelijk niet wat te antwoorden, waarna u verklaart dat u zich de naam van het dorp niet meer kan herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nogmaals gevraagd in welk dorp u de school onderzocht, verklaart u dat het in een dorp was rond de stad Tuasi. Het is niet aannemelijk dat u zich, zeker als spionne, niet meer zou kunnen herinneren waar deze school lag.

Gevraagd wanneer u in het weeshuis moest werken, verklaart u dat u het zich niet meer kan herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd of u het ongeveer in de tijd kan situeren, verklaart u dat niet te kunnen. Gevraagd wie de leiding had over het weeshuis, verklaart u dat een vrouw het hoofd was, maar kan u zich de naam niet meer herinneren, wat toch zeer opmerkelijk is voor iemand die moest spioneren. Gevraagd waar het weeshuis ligt, verklaart u dat het het Kumasi Children's Home is (gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd waar het in Kumasi gelegen is, verklaart u de regio's van Kumasi vergeten te zijn, maar het is in Kumasi. Gevraagd of u Anas ontmoette voor of na u in het weeshuis geweest bent, verklaart u hem eerder nooit ontmoet te hebben en dat u wist dat u voor hem werkte nadat u daar geweest bent. Gevraagd hoe lang daarna u hem ontmoette, verklaart u het werk gedaan te hebben lang voor u wist dat wat u deed, u voor hem deed. Gevraagd hoeveel tijd ertussen zit, kan u het niet zeggen. Eerder tijdens het gehoor verklaarde u echter uitdrukkelijk dat het eerste onderzoek dat u deed nadat u Anas ontmoet heeft, het onderzoek was in Kumasi Children's Home (gehoorverslag CGVS, p. 13). Er kan van u, die verklaart een informant geweest te zijn en bijgevolg informatie kan opslaan en overbrengen, verwacht worden informatie te geven over de uitgevoerde opdrachten. U kan dit echter onvoldoende, waardoor het niet aannemelijk is dat u een onderzoek gedaan heeft naar een weeshuis binnen de stad Kumasi. Daarenboven, gevraagd hoe u voorbereid werd om in het weeshuis te gaan spioneren, verklaart u dat N. (...) u al gebriefd had over het werk dat u zou gaan doen en dat u een idee had over hoe u het moest doen. Gevraagd hoe u dan voorbereid werd, verklaart u "hij vroeg me of ik het spioneren kon doen en hij moedigde me aan dat een van de eigenschappen van een goede spion is, dat hij heel goed met anderen moet omgaan en heel beleefd zijn. Ik ben van nature een zeer beleefd persoon. Ik had dat en kon dat werk ook doen. Ik kon zo in elk gebied van het werkveld komen" (gehoorverslag CGVS, p. 18). Ter bevestiging gevraagd of hij u niet meer voorbereidde, maar enkel zei, 'u heeft die kwaliteiten en dat is voldoende,' verklaart u dat u natuurlijk de aanleg heeft om dat te doen en dat uw aanleg of persoonlijke verlangen het werk gemakkelijk konden aanvaarden. U verklaart verder dat hij dat ook kon zien en u al getest had. Het is echter niet aannemelijk dat u voor een dergelijk grootschalig onderzoek – u werkte nl. met veel mensen voor N. (...) en Anas in het weeshuis (gehoorverslag CGVS, p. 18) – als het welke u tracht te schetsen, totaal onvoorbereid aan de slag gaat. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt daarenboven niet dat Anas betrokken was bij een onderzoek naar een weeshuis binnen de stad Kumasi, hoewel hij onderzoek gedaan heeft naar andere weeshuizen binnen Ghana (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

U verklaart daarenboven een rechter bespioneerd te hebben i.k.v. uw werkzaamheden voor Anas en N. (...). Echter, gevraagd welke rechter u moest bespioneren, ontwijkt u de gestelde vraag door te stellen dat "in dit dorp, ik kan het niet zeggen, het kan zijn dat voor je daar komt, dat er al iemand komt die daar op iets werkt. Het kan zijn dat je het niet weet.

Mijn collega's waar ik mee werkte, enkelen kunnen daar zijn voor ik er ben of anderen na mij (gehoorverslag CGVS, p. 19). U nogmaals gevraagd welke rechter u moest bespioneren, verklaart u zijn naam niet te kunnen zeggen. Aangezien het een onderzoek betreft naar de corruptie van een rechter, gevraagd waar de dader van beschuldigd werd, verklaart u dat de persoon iets gestolen had (gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd wat hij gestolen had, verklaart u het vergeten te zijn. Gevraagd wanneer dat onderzoek gebeurde, kan u het zich niet meer herinneren. Gevraagd hoe lang het na het onderzoek in het weeshuis was, kan u het zich evenmin herinneren. U legt oppervlakkige verklaringen af m.b.t. het door u gevoerde onderzoek naar de corrupte rechter. Er kan van u, die verklaart een spion of informant geweest te zijn en bijgevolg informatie kan opslaan en overbrengen, verwacht worden informatie te geven over de uitgevoerde opdrachten. U kan dit echter onvoldoende, waardoor het niet aannemelijk is dat u een onderzoek gedaan heeft naar een corrupte rechter. Daarenboven, gevraagd wanneer u de andere medewerkers van N. (...) en Anas zag tijdens het onderzoek, verklaart u niet bij elkaar te blijven (gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaart verder dat jullie "niet als groep naar de rechter gingen, maar als individu, als vreemdeling om een andere vreemdeling te steunen." Ter bevestiging gevraagd of jullie niet allemaal samen gingen, maar elk afzonderlijk met de dader, verklaart u dat jullie daar individueel gingen, dat het een dorp was en iedereen op zichzelf ging. U verklaart verder dat jullie daar waren als vreemdelingen die een andere vreemdeling die iets gedaan heeft, wilden steunen. Gevraagd of jullie elkaar kenden of waren als vreemdelingen, verklaart u gedaan te hebben alsof jullie elkaar niet kenden. Ter bevestiging gevraagd of u deed alsof u de dief niet kende, antwoordt u bevestigend. Het is echter niet aannemelijk dat u i.k.v. van het door u uitgevoerde onderzoek deed alsof u de dader helemaal niet kende.

Daarenboven kan verwacht worden dat u, die verklaart voor de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt te hebben, bepaalde kennis heeft over het werk van Anas. Echter, gevraagd voor wie Anas werkt, verklaart u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ter bevestiging gevraagd of u weet voor welk bedrijf hij werkt, verklaart u dat hij undercover was. Gevraagd waar zijn onderzoeken gepubliceerd worden, verklaart u dat niet te weten. Later tijdens het gehoor gevraagd naar Rosemary Nwaebuni, kent u de naam niet (gehoorverslag CGVS, p. 25). U weet evenmin wat bedoeld werd met Tiger Eye. U weet slechts dat Tiger Eye verbonden is met Anas, maar kan er niet meer over vertellen. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat Anas regelmatig samenwerkt met Rosemary Nwaebuni, een Nigeriaanse journaliste, en dat Tiger Eye, een privaat onderzoeksagentschap, door Anas opgericht werd (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven, gevraagd waar Anas en N. (...) in 2017 mee bezig zijn, verklaart u er niets meer over te weten (gehoorverslag CGVS, p. 24), aangezien u hen niet meer gevolgd heeft sinds 2013. Het is echter niet aannemelijk dat u de journalist helemaal niet opgevolgd zou hebben. Gevraagd of Anas en N. (...) met de overheid samenwerken voor bepaalde onderzoeken, verklaart u dat niet te weten, alleen dat ze verhuisd zijn omdat ze de fraude van de verkiezingen wilden vermijden. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat de journalist met de autoriteiten samenwerkt en dat als gevolg van zijn reportages politieagenten, rechters en andere ambtenaren gearresteerd werden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven kwam de minister van Justitie tussenbeide om zowel de journalist als zijn medewerkers vrij te stellen van (rechterlijke) vervolging. Het is niet aannemelijk dat u dergelijke feiten over de werkzaamheden en onderzoeken van uw zogenaamde werkgever niet weet.

Het is daarenboven niet aannemelijk dat u de hulp van de Ghanese politie niet ingeroepen heeft, aangezien de betreffende journalist wel samenwerkt met de politie (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Gevraagd waarom u niet naar de politie gaat, verklaart u de politie niet te kunnen vertrouwen om u veilig te houden (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het is bovendien niet aannemelijk dat N. (...) u op geen enkele manier voorbereid zou hebben op de mogelijke problemen die u zou kunnen ondervinden. Gevraagd wat N. (...) u vertelde over problemen die u zou kunnen krijgen, verklaart u dat hij u niet vertelde over de implicaties (gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd wat N. (...) vertelde wat u kon doen als u problemen kreeg, verklaart u nogmaals dat hij u daar niets over vertelde. Het is echter niet aannemelijk dat N. (...) u nooit gesproken heeft over eventuele problemen die u zou kunnen krijgen n.a.v. uw werkzaamheden en dat hij u nooit verteld heeft wat u zou kunnen doen. U legt daarenboven zeer oppervlakkige verklaringen af over hoe uw vervolgers zouden weten dat u voor de journalist Anas gewerkt heeft. U verklaart nl. dat iemand anders die voor Anas werkte een foto van u had (gehoorverslag CGVS, p. 22). U weet echter niet hoe de mensen die u aanvielen in het bezit kwamen van deze foto. U weet evenmin waar en wanneer de betreffende foto genomen werd.

Het is bovendien opvallend dat u, indien u effectief problemen heeft omwille van uw werkzaamheden voor een onderzoeksjournalist en daardoor delen van het overheidsapparaat vreest, Ghana met uw eigen paspoort en een reisvisum voor de Schengenzone kan verlaten vanaf de luchthaven te Accra (gehoorverslag CGVS, p. 25), zonder dat u hieromtrent enige problemen aanhaalt.

Gelet op het voorgaande, maakt u het niet aannemelijk als onderzoeker voor de journalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt te hebben en kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld. U legt zelf geen documenten neer in kader van uw asielaanvraag, die uw verklaringen over uw identiteit, reisweg of asielmotieven ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000”*, van artikel 62 van de vreemdelingenwet *“in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000”*, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar de artikelen 2 en 3 van het EVRM en naar de artikelen 2 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), het artikel 2 van het EVRM en het artikel 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM en het artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205).

Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij lijdt onder de opsluiting, bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissing dienaangaande terecht als volgt wordt gemotiveerd: *“Opgemerkt dient te worden dat u tijdens het gehoor meerdere malen zeer emotioneel uit de hoek komt en psychische problemen tracht aan te tonen. U verklaart bv. dat u eraan denkt alles te beëindigen, omdat u de gesloten atmosfeer (van het opvangcentrum) niet graag heeft en dat u daardoor niet ‘levendig’ kan denken (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Een gesloten opvangcentrum is inderdaad geen bemoedigende omgeving. U tracht echter mentale problemen aan te tonen, zonder dat u dit met een medisch attest kan aantonen. Uit het gehoor blijkt dat u wel over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om het asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten, er werden immers regelmatig pauzes ingelast opdat u uw emoties onder controle kon krijgen (gehoorverslag CGVS, p. 8 + p. 16), zelf verklaarde u eveneens meerdere keren dat het gehoor verdergezet kon worden (gehoorverslag CGVS, p. 15 + 16 + 20). Bovendien kan van u, die verklaart gespioneerd te hebben voor een journalist, verwacht worden dat u kan werken onder druk en u over uw werkzaamheden kan vertellen tijdens een gehoor i.k.v. uw asielaanvraag.”* De Raad stelt vast dat verzoekende partij tot op heden geen enkel medisch attest bijbrengt in verband met haar beweerde psychische problemen.

2.2.5. Waar verzoekende partij betreffende het niet onmiddellijk een beroep doen op internationale bescherming opwerpt dat zij pas nadat zij de bestreden beslissing ontving een advocaat werd toegewezen waardoor zij niet werd geïnformeerd over haar rechten en plichten en zij aldus haar asielaanvraag niet binnen de bij artikel 50 van de Vreemdelingenwet vereiste acht dagen heeft ingediend, stelt de Raad vast dat de desbetreffende motivering van verwerende partij niet is gesteund op artikel 50 van de Vreemdelingenwet, doch wel op de vaststelling dat verzoekende partij, die tijdens haar gehoor aangeeft dat zij liever asiel zou willen aanvragen in Griekenland, twee maanden in Griekenland geweest is voor zij naar België kwam op 23 augustus 2017, wat haar ruim de tijd gaf om in Griekenland asiel aan te vragen indien zij dat werkelijk wou doen. Het gegeven dat zij nagelaten heeft asiel aan te vragen in Griekenland en dit evenmin zinnens was in België, staat haaks op een acute nood aan internationale bescherming. De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet om redenen van overmacht laattijdig werd ingediend, maar dat het een eigen keuze van verzoekende partij betrof die de ernst van haar nood aan bescherming sterk relateert.

2.2.6.1. Verzoekende partij stelt in haar verweer dat zij onmiddellijk haar ware identiteit aan de Belgische asielinstanties heeft medegedeeld, meer in het bijzonder bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en er derhalve geen sprake kan zijn van misleiding van de Belgische asielinstanties. De door haar opgegeven identiteit, A. R., komt overeen met haar eigen paspoort met Grieks schengenvisum dat zij als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 3).

2.2.6.2. De Raad wijst er evenwel op dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet aangeeft dat verzoekende partij de Belgische asielinstanties zou hebben pogen te misleiden, doch wel dat zij op intentionele wijze trachtte de Belgische autoriteiten te misleiden over haar identiteit daar zij bij een politiecontrole een andere (valse) identiteit opgaf die bovendien werd ondersteund met documenten. Dergelijke vaststelling ondermijnt haar algemene geloofwaardigheid.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij onder verwijzing naar bijlagen 4 en 5 bij het verzoekschrift opwerpt dat de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas er absurde onderzoeksmethodes op nahoudt zoals vermomming en dat dit past in de verklaringen van verzoekende partij, is de Raad evenwel van oordeel dat het benadrukken door verzoekende partij van deze methodes en het louter citeren van haar verklaringen tijdens haar gehoor op het commissariaat-generaal aangaande hoe zij werd geëngageerd

en wat haar opdracht was geen enkele afbreuk aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoekende partij als onderzoeker voor de journalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt heeft, zoals onder meer de vaststelling dat verzoekende partij over de door haar uitgevoerde onderzoeken uitermate oppervlakkige en onaannemelijke verklaringen aflegde en zij bovendien de enige ontmoeting die zij had met Anas niet eenduidig in de tijd kon plaatsen. De Raad wijst er nog op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de asielzoeker op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing

2.2.8. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij de naam van de rechter niet kan zeggen omdat zij gebonden is door de eed die zij heeft gezworen om niets te laten uitlekken, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekende partij bij de aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gewezen op het betrouwbaar karakter van de asielprocedure (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 11/10/2017, p. 2). De Raad benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205).

2.2.9. Aangaande de bijlage 7 van het verzoekschrift die een opsomming geeft van de weeshuizen in Kumasi en de bemerking van verzoekende partij dat niet alle onderzoeksprojecten opgesomd staan in de door verwerende partij gehanteerde COI Focus (zie ook bijlage 5 van het verzoekschrift), oordeelt de Raad dat verzoekende partij met voormelde opmerking en bijlage niet weerlegt dat geen informatie aanwezig is waaruit blijkt dat Anas betrokken was bij een onderzoek naar het weeshuis in Kumasi. Verzoekende partij brengt evenmin informatie bij waaruit deze betrokkenheid wel degelijk zou blijken. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij waarom niet kan worden aangenomen dat zij in het weeshuis Kumasi Children's Home zou hebben gewerkt ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.10. Waar verzoekende partij in haar verweer betoogt dat haar niet verweten kan worden weinig te weten over de onderzoeksjournalist Anas nu van haar niet verwacht werd te weten hoe het mechanisme werkte zodat het verborgen bleef, bemerkt de Raad evenwel dat geenszins van verzoekende partij verwacht wordt dat zij het gehele mechanisme zou kennen via het welk de onderzoeksjournalist aan zijn informatie geraakt, doch wel kan van haar redelijkerwijze verwacht worden dat zij, die verklaart voor de onderzoeksjournalist Anas gewerkt te hebben, bepaalde kennis heeft over het werk van Anas. Uit de vaststellingen door verwerende partij blijkt evenwel dat dit geenszins het geval is: *“Daarenboven kan verwacht worden dat u, die verklaart voor de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas gewerkt te hebben, bepaalde kennis heeft over het werk van Anas. Echter, gevraagd voor wie Anas werkt, verklaart u het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Ter bevestiging gevraagd of u weet voor welk bedrijf hij werkt, verklaart u dat hij undercover was. Gevraagd waar zijn onderzoeken gepubliceerd worden, verklaart u dat niet te weten. Later tijdens het gehoor gevraagd naar Rosemary Nwaebuni, kent u de naam niet (gehoorverslag CGVS, p. 25). U weet evenmin wat bedoeld werd met Tiger Eye. U weet slechts dat Tiger Eye verbonden is met Anas, maar kan er niet meer over vertellen. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat Anas regelmatig samenwerkt met Rosemary Nwaebuni, een Nigeriaanse journaliste, en dat Tiger Eye, een privaat onderzoeksagentschap, door Anas opgericht werd (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven, gevraagd waar Anas en N. (...) in 2017 mee bezig zijn, verklaart u er niets meer over te weten (gehoorverslag CGVS, p. 24), aangezien u hen niet meer gevolgd heeft sinds 2013. Het is echter niet aannemelijk dat u de journalist helemaal niet opgevolgd zou hebben. Gevraagd of Anas en N. (...) met de overheid samenwerken voor bepaalde onderzoeken, verklaart u dat niet te weten, alleen dat ze verhuisd zijn omdat ze de fraude van de verkiezingen wilden vermijden. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat de journalist met de autoriteiten samenwerkt en dat als gevolg van zijn reportages politieagenten, rechters en andere ambtenaren gearresteerd werden (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Daarenboven kwam de minister van Justitie tussenbeide om zowel de journalist als zijn medewerkers vrij te stellen van (rechterlijke) vervolging. Het is niet aannemelijk dat u dergelijke feiten over de werkzaamheden en onderzoeken van uw zogenaamde werkgever niet weet.”* Waar verzoekende partij opmerkt dat de onderzoeksjournalist Anas Aremeyaw Anas, zoals blijkt uit opzoeking op Wikipedia (bijlage 8 van het verzoekschrift), in verschillende media publiceerde, stelt de Raad vast dat dit gegeven nergens door verwerende partij wordt betwist.

Dit betoog houdt evenwel geen weerlegging in van de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij, gevraagd waar concreet de onderzoeken van Anas gepubliceerd worden, verklaart dat niet te weten.

2.2.11. Betreffende de opmerking van verzoekende partij dat de bescherming van de Ghanese autoriteiten die Anas en zijn onmiddellijke entourage geniet niet vanzelfsprekend is voor verzoekende partij doordat zij immers diegene was die *“in beeld”* kwam, kan door de Raad niet worden ingezien waarom het loutere feit dat zij bekend stond als persoon die met Anas werkte en dat haar foto rondging tot een andere bescherming zou leiden vanwege de autoriteiten. Immers blijkt uit de *“COI Focus – Ghana – Journalist Anas Aremeyaw Anas”* van 17 oktober 2017 (administratief dossier, stuk 9, deel 1, p. 7) dat een medewerker van Anas Aremeyaw Anas, een zeker I. H., die in opdracht van een van corruptie beschuldigde rechter was ontvoerd nog dezelfde dag door de lokale politie werd bevrijd. Door de Raad kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekende partij zich niet onder de bescherming van de Ghanese autoriteiten zou kunnen stellen. De loutere verwijzing naar corruptie in de Ghanese maatschappij volstaat niet om te verklaren waarom zij geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de Ghanese autoriteiten, temeer daar de betreffende journalist wel samenwerkt met de Ghanese politie.

2.2.12. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering dat het opvallend is dat verzoekende partij, indien zij effectief problemen heeft omwille van haar werkzaamheden voor een onderzoeksjournalist en daardoor delen van het overheidsapparaat vreest, Ghana met haar eigen paspoort en een reisvisum voor de Schengenzone kan verlaten vanaf de luchthaven te Accra zonder dat zij hieromtrent enige problemen aanhaalt, ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.13. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een administratief verslag betreffende de vreemdelingencontrole van de Antwerpse politie d.d. 23 augustus 2017 voegt (bijlage 6), stelt de Raad vast dat dit verslag geen betrekking heeft op verzoekende partij, doch wel op een zekere J. T. A.. Verzoekende partij maakt nergens duidelijk wat zij met dit document wil aantonen. Desbetreffend document is dan ook niet van aard afbreuk te doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.14. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de bestreden beslissing leidt tot een indirect refoulement meent dat er een schending voorligt van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie herhaalt de Raad dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Ghana een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 9), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor door een medewerker van het Commissariaat-generaal van 11 oktober 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Twi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. BIEBAUT